

1

Ik heb het gelukskwartje meegenomen.

Ik weet niet waarom. Ik ben er honderden keren voorbijgelopen zonder het echt te zien, terwijl zich er een dun laagje stof omheen vormde. Maar zoals het daar vanavond lag, op dezelfde boekenplank waar het drie jaar onaangeroerd had gelegen, trok het mijn aandacht.

Vanavond, ik zweer het, zag het eruit alsof het...
...*geluk* bracht.

Ik huiver als dat woord in mijn hoofd opkomt, zoals altijd gevolgd door een beeld van blauwe ogen en lang bruin haar. Geluk, dat was typisch iets voor mijn moeder. Niet voor mij. Toch steek ik mijn hand in mijn zak om het gladde metaal te voelen, terwijl mijn duimnagel de bekende inkeping in de rand vindt, net boven het hoofd van George Washington.

‘Dit wordt leuk,’ fluistert mijn vader als we in de rij staan om kaarten te kopen. Hij draait zich naar me om met een verblindend hoopvolle, brede glimlach. Een lach die doet alsof we de afgelopen drie jaar niet elke mogelijke herinnering aan haar uit de weg zijn gegaan.

Ik maak een schamper geluid. “Leuk” is niet echt het eerste woord dat bij me opkomt,’ fluister ik terug terwijl ik mijn ogen

door de zaal laat gaan en het gekkenhuis van de maandelijksse benefietbingo voor het Huckabee Schooldistrict in me opneem. Er is weinig veranderd in de tijd dat ik hier niet ben geweest. Mijn blik glijdt langs twee oude dames die in een verhitte strijd verwikkeld zijn om een van de beste plekken vlak bij de spelleider, naar Tyler Poland met zijn verzameling stenen, zorgvuldig in volgorde van grootte gerangschikt op zijn vijf felbegeerde bingo kaarten.

‘Chaotisch’, misschien. ‘Chaotisch’ zou een goed woord zijn.

Maar zelfs de chaos van duwende en trekkende bejaarden en een dierbare stenenverzameling kan me niet afleiden van het ongemakkelijke gevoel dat me overvalt nu ik weer hier ben. En dat is niet alleen vanwege de betekenis die deze plek had voor mij en mijn moeder.

Voor iemand die er drie weken geleden tijdens het schoolfeest in is geslaagd haar complete sociale leven op te blazen, is er absoluut geen ergere plek om te zijn. Helaas betekende het feit dat mijn sociale leven in puin ligt óók dat ik geen enkele uitvlucht had om vanavond niet mee te hoeven komen.

En met mijn vader kan ik niet praten over wat er gebeurd is – of eigenlijk bijna nergens over – dus hier sta ik dan. Gebrandmerkt als in *The Scarlet Letter*, terwijl papa deze benefietbingo schaamteloos gebruikt als minireünie van de middelbare school. Heel handig: dit is een van de eerste avonden dat zijn beste vriend Johnny Carter weer in het dorp woont, na twintig jaar afwezigheid.

Ik zeg handig, want als je je meteen weer wilt onderdompelen in de samenleving van Huckabee, is dit beslist de meest effectieve manier om het te doen. Ik bedoel, hun halve eindexamenklas zit waarschijnlijk in deze zaal.

Eén keer per maand verandert de aula van de basisschool in een groepsauditie voor een kruising tussen *My Strange Addiction* en *wWE SmackDown*, speciaal voor het platteland van Pennsylvania. Geloof je me niet? Zes jaar geleden sloeg juffrouw Long,

een schat van een kleuterjuf, Sue Patterson recht in het gezicht omdat ze dacht dat Sue met opzet geen B-getallen afriep.

Wat nog moeilijker te geloven is: ze had gelijk.

‘Ik neem ook vast kaarten voor Johnny en Blake,’ zegt mijn vader, mijn sceptische houding negerend, en hij haalt zijn portefeuille tevoorschijn. ‘Je weet hoe moeilijk het is om een parkeerplek te vinden.’

Hij doet net alsof ik hier vorige week nog ben geweest, in plaats van drie hele jaren geleden.

Ik haal zo nonchalant mogelijk mijn schouders op en kijk toe hoe hij drie kaarten koopt bij meneer Nelson, de bebaarde directeur van de onderbouw. Hij is de enige die genoeg vertrouwen geniet om de bingokaarten uit te delen zonder dat hij ergens van verdacht hoeft te worden. Er gingen een hele serie vergaderingen en zes maanden van heftige discussies aan vooraf voordat hij werd goedgekeurd voor deze positie.

‘Emily! Wat fijn om jou hier te zien,’ zegt meneer Nelson tegen me met die overbekende medelijdende glans in zijn ogen. Inwendig krimp ik ineen, omdat ‘Wat fijn om jou hier te zien’ zich automatisch vertaalt in een variatie op ‘We hebben jou niet meer gezien sinds je moeder is overleden!’. Hij begint de enorme stapel bingokaarten te doorzoeken en haalt er een kleine versleten kaart uit, die hij naar me uitsteekt. ‘Wil je de kaart van je moeder en jou? Nummer 505! Ik weet het nog!’

Ik huiver een beetje terwijl mijn blik langs de bekende vouw dwars over het midden van de kaart gaat, en uiteindelijk blijft hangen bij de rode vlek in de rechterbovenhoek waar ik vruchtensap heb gemorst toen ik zes was. Dit zijn de momenten die ik het allerergst vind. De momenten waarop je denkt dat je net genoeg hersteld bent, en dan zorgt zoiets simpels als een bingokaart ervoor dat elke vezel in je lichaam rauw aanvoelt.

Nummer 505.

Toen ik werd geboren op de vijfde dag van de vijfde maand

sloeg mama's bijgelovige geest helemaal op tilt en verklaarde ze plechtig dat vijf ons geluksgetal was. Dus dat getal raakte verweven met alles in ons leven, van het aantal keren dat ik me achter mijn oren moest wassen, tot mijn sportshirts toen ik een voorjaar lang op kinderhonkbal zat en een najaar op voetbal, en de gelukskwartjes die ze in mijn hand drukte, fluisterend dat dat 'extra bijzonder' was aangezien vijfentwintig cent vijf in het kwadraat was.

Extra bijzondere gelukskwartjes die op een dag zouden liggen te verstoffen op een boekenplank. Tot vanavond.

Maar ik schud mijn hoofd tegen meneer Nelson. 'Nee, dank u.'

Er valt een lange, ongemakkelijke stilte. Mijn vader kijkt even naar me voordat hij snel nog een verkreukeld vijfje uit zijn portefeuille haalt en dat naar meneer Nelson uitsteekt. 'Ik neem hem wel. Bedankt, Bill.'

'Dat had je niet moeten doen,' mompel ik tegen mijn vader als we weglopen, terwijl meneer Nelson me een nóg medelijdender blik toewerpt.

'Het is maar bingo, Em,' zegt hij terwijl we zigzaggend naar een vrije tafel lopen en tegenover elkaar gaan zitten. 'Blake kan hem nemen als jij hem niet wilt.' Maar terwijl hij het zegt weigert hij me aan te kijken en houdt zijn donkerbruine ogen op de kaarten gericht.

Alsof dit allemaal nog niet ongemakkelijk genoeg is, komt Johnny's dochter Blake ook mee. En ik weet nog steeds niet precies wat ik daarvan vind. Toen we klein waren konden we het best goed met elkaar vinden, maar ik heb haar niet meer gezien sinds Kerstmis tien jaar geleden, toen we bijna ons huis in brand hadden gestoken bij een poging om een boobytrap voor de Kerstman te maken. En dat is niet echt een goede aanzet tot een gesprek, vooral omdat we bijna aan ons examenjaar beginnen en geen naïeve zevenjarigen meer zijn. Maar zij kent verder niemand hier.

Wat ze na vanavond waarschijnlijk als iets positiefs zal zien. Vooral als het drama losbarst.

Of, de mensen in deze zaal kennende, wannéér het drama losbarst.

Ik hoor iemand lachen en mijn blik schiet automatisch langs mijn vader naar de tafel achter in de hoek, waar bekende lange vingers door een bekende bruine haardos strijken.

Matt.

Het zweet breekt me uit wanneer een zee van ogen me aanstaart. Jake, Ryan en Olivia, mijn voormalige vriendengroep, werpen me boze blikken toe van de andere kant van de zaal; hun gezichten staan zo woedend dat je zou denken dat ik een moord met voorbedachten rade heb gepleegd.

En uit het bewijsmateriaal van het schoolfeest zou je kunnen opmaken dat dat vonnis... correct is.

Alleen Matt kijkt niet naar me. Zijn blik blijft gericht op de tafel voor hem, zijn donkere wenkbrauwen geconcentreerd gefronst terwijl hij zijn lichaam nadrukkelijk van me afwendt. Wat op de een of andere manier duizend keer erger is dan de boze blikken.

Het verbaast me dat zij hier vanavond zijn. In de zomer zouden we gewoonlijk met z'n allen na sluitingstijd rondhangen bij het plaatselijke zwembad, of tafeltennissen in de enorme kelder van Olivia.

Maar aan de andere kant: waarschijnlijk was ik de reden dat ze niet naar de bingoavond gingen. Zo ziet een zomeravond er dus uit als ik er niet bij ben.

Ik schrik op als mijn vader kaart 505 voor me neerlegt. 'Ik ga niet spelen,' zeg ik. Het voelt nu al alsof dit hele gedoe uit de hand begint te lopen. Dit kan ik tenminste nog zelf beslissen.

'En als je nou eens voor mij speelt?' zegt hij terwijl hij wat rode fiches uit een wit plastic bekertje schudt. Ik zie ze op een hoopje voor me neervallen. 'Als je wint met die kaart, hou ik de prijsmand.'

Ik kijk hem aan en lach niet. Het is me sowieso een raadsel waarom hij wil spelen.

Hoewel dat de laatste tijd wel een beetje zijn ding is. Doen alsof dingen geen betekenis hebben terwijl het wel zo is.

Over mijn moeder praten? Nog in geen miljoen jaar.

Haar spullen wegdoen? Jazeker.

Zonder pardon naar de maandelijks benefietbingo gaan die zij nooit oversloeg? Natuurlijk.

‘Bij voorkeur de Football Fan Fiesta-mand,’ voegt hij eraan toe met een vette knipoog. Op dat moment komt Olivia’s moeder, Donna Taylor, eindelijk het podium op draven. Ze is hoofd van de ouderraad en voormalig koningin van het schoolbal (en heeft naar verluidt de stemmen voor die beide verkiezingen daadwerkelijk gekocht).

En weet je? Ik vind het prima. Hoe eerder we beginnen te spelen, hoe sneller ik hier weg kan.

‘Okidoki! Is iedereen klaar om te beginnen?’ roept ze in de microfoon voordat ze de menigte een ingestudeerde suikerzoete glimlach toewerpt.

‘Reken maar, verdomd nog an toe!’ schreeuwt Jim Donovan twee tafels verderop, waarna er een golf van gelach door de zaal gaat.

‘Als die ouwe Jim dat nog een paar keer doet, knijpt Donna haar lippen zo hard op elkaar dat de lipfiller eruit spuit,’ fluistert mijn vader. Er vormen zich rimpeltjes bij zijn ooghoeken als hij zijn karakteristieke grijns laat zien.

Ik schud mijn hoofd en onderdruk voor de eerste keer vanavond een echte lach.

Er loopt een vreemde scheiding door Huckabee, waar Donna Taylor en Jim Donovan de perfecte voorbeelden van zijn. Je hebt de Donna’s in hun Disneyvilla’s of ‘gerenoveerde boerenhoeves’, zoals ze zelf graag zeggen, met echtgenoten die een negen-tot-vijfbaan in de stad hebben terwijl zijzelf voor de kinderen zorgen en vijf dagen per week pilates doen met bevriende moeders. En dan heb je de Jim Donovans, die maar een paar kilome-

ter zuidelijker in boerderijen wonen die al familiebezit zijn sinds Betsy Ross een eerste ontwerp voor de Amerikaanse vlag maakte.

Mijn vader is een iets minder boerse Jim Donovan. Hij is geboren in Huckabee, en heeft dezelfde naam als de vier generaties voor hem: Joseph Clark. Deze plaats zit zo in zijn bloed dat hij waarschijnlijk tot stof zou vergaan als hij zich buiten de dorpsgrenzen zou begeven. Het is dus denk ik maar goed dat Johnny weer hier komt wonen, anders zou papa hem nooit meer zien.

‘Wil jij Blakes kaart beheren voor me?’ vraagt mijn vader, en hij schuift nog een kaart naar me toe.

‘Dat meen je niet.’ Voor iemand die niet wilde bingoën, moet ik ineens wel heel veel gaan bingoën.

‘Ze zijn er over een paar minuten,’ zegt hij afwezig, knikkend naar zijn gehavende telefoon, met op het gebarsten scherm een berichtje van Johnny. ‘Ze hebben net een parkeerplek gevonden.’

Ik sta op het punt om te zeggen dat ik nog liever kijk hoe oude Jim voor het vijfde jaar op rij de trekkertrek wint op de jaarmarkt, maar het vertrouwde geluid van de ratelende gele balletjes in de bingomolen weerhoudt me daarvan. Ik kijk naar het podium, en een moment lang word ik teruggevoerd door de zee van getallen die wachten om afgeroepen te worden.

In deze zaal heb ik leren tellen, terwijl ik op mijn moeders schoot rode fiches op getallen legde en opdreunde hoeveel we er nog nodig hadden om te winnen. Mijn moeder en ik kwamen hier elke maand, zolang ik me kan herinneren, en we wonnen bijna elke keer. Dan zaten we prinsheerlijk op een troon van rieten manden en cellofaan. Volgens mama was onze winst altijd te danken aan kaart nummer 505 en mijn gelukskwartje.

Er werd eindeloos geroddeld. De halve zaal was ervan overtuigd dat we valsspeelden, terwijl de andere helft dacht dat wij de twee grootste bofkonten van heel Huckabee waren. Mijn moeders charme maakte het bijna onmogelijk om slecht over haar te denken. Zelfs wanneer ze alle schijn tegen had.

Ik kon geen stap in de supermarkt zetten zonder vragen te krijgen over loterijgetallen. Kennelijk heb ik ooit zelfs Paul Wilson geholpen tienduizend dollar te winnen met een Fourth of July-kraslot, wat hij een week later spendeerde aan een patriotische vuurwerkshow waarbij hij een vinger verloor.

Maar toen ik veertien was, overleed mijn moeder en werd mijn geluk aan flarden gereten, net als Paul Wilsons vinger.

Sindsdien heb ik deze plek gemeden als de pest. Ik hoef mijn geluk niet meer te beproeven, zelfs niet met zoiets simpels als een potje bingo.

Maar nu ik toekijk hoe Donna Taylor een geel balletje tussen haar zachtroze acrylnagels oppakt, voel ik iets aan me trekken. Hetzelfde wat ik voelde toen meneer Nelson de bingokaart met de sapvlek en de vouw in het midden naar me uitstak.

Een gevoel dat als er nog één keer aan mijn inwendige bingomolen wordt gedraaid, alle ballen eruit zullen vallen.

‘Het eerste getal van de avond,’ roept Donna in de microfoon en ze wacht even als een groep basisschooljeugd drie tafels verderop een roffel inzet. Ik vang een glimp op van Sue Patterson die vlak naast hen in de hoek zit, druk bezig de rozenkrans te bidden en wijwater over haar set van vier kaarten te sprenkelen.

‘B-12!’ roept Donna, wat sommigen gejuich ontlokt en anderen teleurgesteld gekreun.

Ik steek mijn hand uit om een fiche te pakken, want ik weet al zonder te kijken dat dat getal op kaart 505 staat. Zelfs nu nog zou ik elk getal in elke rij kunnen opnoemen; de kaart zit in mijn geheugen geprent als een huisadres of een lievelingsliedje.

Ik aarzel met mijn hand boven de fiches, werp een snelle blik naar beneden en zie dat het getal ook op Blakes kaart staat. Als ik twee keer een rood fiche op de 12 heb gelegd, kijk ik op en zie dat Jim Donovan me aanstaart alsof dit de startstreep is voor de honderd meter sprint op de Olympische Spelen en ik hier ben om goud te winnen. Ik staar terug, geamuseerd dat ik na drie hele

jaren nog meetel in de competitie, en een oprisping van mijn vroegere competitiedrang brengt een grijns om mijn lippen.

Donna roept nog een paar getallen af, I-29, G-48, B-9, O-75, I-23 en N-40. Langzaam beginnen de kaarten vol te lopen. Mensen loeren gretig naar elkaars kaarten om te vergelijken. Het cellofaan over de opgestapelde prijsmanden voor in de aula glinstert onder de tl-verlichting.

Ik zie een mand vol popcorn en daartussen een cadeaubon van honderd dollar voor de historische bioscoop in het centrum waar Matt en ik altijd naartoe gingen op onze avondjes uit. Mijn wangen beginnen te gloeien bij de gedachte aan Matt en ik moet de neiging onderdrukken om langs mijn vader heen naar hem te kijken. Een golf van schuldgevoel houdt mijn ogen gefixeerd op de tafel terwijl ik de rode fiches zorgvuldig een voor een op hun plek schuif.

‘Maar goed dat ik die extra kaarten heb genomen!’ zegt mijn vader. Hij slaakt een lange zucht en schudt zijn hoofd. ‘Het wil bij mij niet lukken.’

Ik zie dat hij op de een of andere manier nog maar één getal voorbij het midden heeft. ‘Jeetje,’ zeg ik lachend. ‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’

‘Verrek. Moet je jou zien, Clark,’ klinkt een stem vlak boven mijn rechterschouder. ‘Kan nog steeds niet fatsoenlijk tellen.’

Mijn vaders gezicht klaart op wanneer Johnny Carter zijn magere, gebruinde arm over de tafel steekt om hem een stevige hand te geven. Ik heb hem niet zo opgetogen gezien sinds Zach Ertz die touchdown pass ving bij de Super Bowl en zo de winst voor de Eagles zeker stelde. Dat was in de winter voordat mijn moeder overleed.

Als ik opkijk, zie ik dat Johnny er nog bijna hetzelfde uitziet als tien jaar geleden toen ze met kerst bij ons waren, afgezien van een paar extra rimpels. Een ruimzittend wit buttondownoverhemd hangt flodderig om zijn lange, slungelige lijf en op zijn hoofd zit

een warrige bos vaalblond haar. Hij draagt zelfs op niet-ironische wijze een schelpenketting, en het staat hem nog goed ook.

Maar daar kun je misschien mee weggelopen als je zes maanden voor je eindexamen heel relaxed naar Hawaï bent vertrokken om een surflegende te worden.

‘Hé Em,’ zegt een stem naast me, terwijl de persoon die daaraan vastzit zich bij me op de bank laat glijden.

Ik draai mijn hoofd en zie Blake.

Ik verwachtte een iets grotere versie van de slungelige zevenjarige die oversized T-shirts droeg en kennelijk nog nooit van een haarborstel had gehoord, maar dat is beslist niet degene die net naast me is gaan zitten.

Je kunt gerust stellen dat Blake de puberteitslotto dubbel en dwars heeft gewonnen.

Haar huid is glanzend gebruind, een kleur die zelfs eind augustus niemand in Huckabee heeft, laat staan nu, begin juli. Haar haar is lang en golvend, donkerder dan dat van haar vader, maar met dezelfde felblonde strepen, als de stralen van de zon die voor die lokken heeft gezorgd.

Maar het meest verrassend zijn haar ogen. Warm, bijna vloeibaar honingbruin, met lange wimpers. Tien jaar geleden zaten ze verstopt achter een bril die groter was dan de staat Texas. Nu zijn ze duidelijk zichtbaar.

En ik ben niet de enige die dat ziet. Werkelijk iedereen kijkt op dit moment naar onze tafel. Daar gaat mijn poging om niet op te vallen.

‘Ik heb jouw kaart,’ zeg ik plompverloren zodra ik me realiseer dat ik nog niets tegen haar heb gezegd. Haar blik schiet naar de twee kaarten die voor me liggen en ik schuif die van haar naar haar toe, voorzichtig om de fiches niet alle kanten op te strooien.

Kan ik nog opzichtiger duidelijk maken dat ik de afgelopen drie weken een sociale verschoppeling ben geweest?

‘Dank je,’ zegt Blake met een glimlach. Het spleetje tussen haar

voortanden is de enige overeenkomst tussen het meisje dat hier bij me zit en het meisje dat me ervan wist te overtuigen dat in huis sterretjes afsteken de Kerstman net genoeg zou laten schrikken om ons allebei een pony te geven.

‘Je bent op twee plekken maar één getal verwijderd van bingo,’ voeg ik eraan toe, alsof dat niet overduidelijk is.

Ik hoor Donna een getal afroepen, maar het is slechts een gezoem in mijn linkeroor, terwijl mijn vingers instinctief het kwartje in mijn zak vastklemmen.

‘Hé! Heb jij even geluk.’ Blake spert haar ogen blij open en houdt een rood fiche omhoog, waarna ze zich naar me toe buigt om het voorzichtig op mijn kaart te leggen. ‘Je bent me net voor.’
Bingo.

2

Iedereen in Huckabee weet dat je in de zomer niet naar een benefietbingo kunt gaan zonder na afloop een ijsje te halen. Dat zou zijn alsof je naar de film gaat en geen popcorn neemt. Of naar het zwembad gaat en je badpak vergeet.

Dan kun je net zo goed helemaal niet gaan.

Sam's Scoops ligt een straat verderop, en de menigte die de aula verlaat en daarheen loopt vult de complete afstand tussen school en ijssalon.

Gelukkig komen wij als een van de eerste groepjes naar buiten.

Ik powerwalk over het grind van het parkeerterrein, met mijn vader en Johnny een paar stappen voor me uit en Blake hard knerpend net daarachter. Ik moet om de paar seconden even joggen om dit langbenige gezelschap bij te houden.

'Neem je je prijsmand mee naar de ijssalon?' vraagt Blake, waarmee ze mijn starwedstrijd doorbreekt met een Carson Wentz-wiebelhoofdpoppetje dat tussen een opgerold T-shirt en een Eagles-pet in geklemd zit. Ze houdt een heel klein beetje in, tot onze voetstappen een cadans vormen op het grind. 'Doe je een ererondje of zo?'

Ik probeer niet minachtend te snuiven bij het idee dat ik trots zou rondparaderen met mijn vaders Football Fan Fiesta-mand

alsof ik net een Golden Globe heb gewonnen. Alhoewel, sommige mensen in dit dorp zijn ertoe in staat. Ik heb over iemand gehoord die de felbegeerde, nog steeds in plastic verpakte Wijn & Kaasmand tien jaar lang op de schoorsteenmantel liet staan, alleen maar om zijn schoonouders te treiteren. De kaas ging natuurlijk schimmelen, maar daar was het nooit om te doen geweest.

Ik verstevig mijn greep op de rieten mand en het plastic eromheen knispert luid. ‘Als ik hem eerst in de auto zet, moeten we twee uur wachten op een ijsje.’

Dat is waar. Het leger van bingogangers dat op dit moment oprukt naar Sam’s Scoops is groot genoeg om Sam en zijn drie medewerkers bij het loket het carpaletunnelsyndroom te bezorgen. Als we eerst naar mijn vaders auto lopen, belanden we helemaal achteraan in de rij en zijn we pas aan de beurt op het moment dat hun armen op het punt staan het te begeven. Mijn moeder en ik hadden berekend dat de ijsjes vijftientig procent kleiner en druiperiger werden als je aan het eind van de rij stond.

En na vandaag verdien ik toch wel een zo groot mogelijk ijsje.

‘Je komt hier zeker wel vaak,’ zegt ze als we bij de rij aankomen. We hebben zo snel gelopen dat er maar zo’n tien mensen tussen ons en de bevroren zoetigheid in staan.

‘Niet zo vaak meer,’ zeg ik.

Gelukkig vraagt ze niet waarom. In plaats daarvan gaan haar wenkbrauwen omhoog. ‘Wacht. Zeg me alsjeblieft dat deze tent écht Sam’s Oops heet.’

Op het lichtgevende bord met de rode letters boven de wit-blauwe keet is de ‘Sc’ van ‘Scoops’ uit, en ik moet lachen om het feit dat we hier in het dorp er zo aan gewend zijn dat we het niet eens meer zien. ‘Eh, min of meer. Dat bord is al vijf jaar kapot, dus het is de onofficiële bijnaam geworden.’

‘Wat neem jij meestal?’ vraagt ze terwijl ze halsreikend en met samengeknepen ogen over de rij mensen heen naar de prijslijst kijkt. Ik vraag me af of ze die bril zo-groot-als-Texas nog steeds

draagt als ze 's avonds haar contactlenzen heeft uitgedaan.

'Een hoorntje met chocolade-vanilleswirl met spikkels,' antwoord ik automatisch met mijn blik op het loket. 'Maar het is járen geleden dat ik er een heb gehad.' Ik voel al hoe het water me in de mond loopt, ondanks de steek van verdriet die samengaat met het besef dat ik hier voor het laatst met mijn moeder was.

'Sjonge. Als jij al denkt dat je in jaren geen ijsje van Sam hebt gehad,' zegt Johnny, op zijn vingers tellend. 'Clark, de laatste keer dat wij hier samen waren moet wel twintig jaar geleden zijn geweest. De zomer voor het eindexamenjaar. Weet je nog?'

Mijn vader knikt grijnzend. 'Jij had muntijs met stukjes chocola in een hoorntje, en zo'n vijftien seconden nadat je betaald had, duwde ik dat in je gezicht. Ik moest wraak nemen omdat je mijn broek naar beneden had getrokken voor het oog van alle cheerleaders.'

Ze schudden gelijktijdig hun hoofd en schieten in de lach.

Ik wissel een snelle blik met Blake en we slaan allebei onze ogen ten hemel bij de gedachte aan de lange avond vol verhalen over vroeger die voor ons ligt.

'Jouw moeder was zo kwaad op hem,' zegt Johnny en hij draait zich naar me om. Het felle licht van de straatlantaarn schijnt recht in mijn gezicht. Hij stopt met lachen en werpt me een lange, lichtelijk ongemakkelijke blik toe. Nog voordat hij iets zegt, weet ik precies wat er gaat komen.

'Poeh. Ik kan er gewoon niet bij hoeveel jij op Jules lijkt.'

Het is een variatie op een zin die ik al ontelbare keren heb gehoord.

'Je lijkt precies op je moeder.'

'Je bent bijna een kloon van Julie!'

'Jullie zouden wel een tweeling kunnen zijn!'

Ik vond het altijd heerlijk als mensen dat soort dingen zeiden. Nu lijkt ik er niet aan te kunnen ontkomen. Haar gezicht achter-

volgt me steeds als ik in de spiegel kijk. Lang, kaarsrecht bruin haar, dikke wenkbrauwen, volle lippen.

Maar niet haar ogen. De ogen die ik zo mis kijken nooit naar me terug, hoe graag ik dat ook zou willen.

In plaats van haar bosbesblauwe ogen heb ik de diep donkerbruine ogen van mijn vader. Als ik dat specifieke kenmerk niet had gehad, zou je nooit raden dat ik familie van hem was. Zijn lengte-gen is straal langs me heen geschoten.

‘Ja hè?’ zegt mijn vader en hij schenkt me een verdrietig lachje.

Meteen daarop schraapt hij zijn keel en klappt hij dicht, zoals altijd wanneer mama ter sprake komt. Hij maakt zijn blik los van de mijne. ‘Heb ik je verteld over die bouwklus die ik bij Luke Wilkens had? Met het glazen plafond?’ zegt hij tegen Johnny en dan zitten we weer midden in saai geklets over de bouw, wat ik thuis al meer dan genoeg hoor.

‘En,’ zeg ik tegen Blake terwijl we naar voren schuifelen, ‘wat vind je tot nu toe van Huckabee?’

‘Nou, ik ben hier nog maar twee dagen en ik heb het grootste deel van de eerste dag geslapen omdat we een nachtvlucht hadden genomen,’ zegt ze een beetje aarzelend. ‘Maar eh... als ik eerlijk ben? Het voelt bijna als een parallel universum.’

Ik proest het uit bij die milde beoordeling. ‘Een parallel universum met een heleboel koeien.’

Ze knikt instemmend en staart in de verte. ‘Een héleboel koeien.’

Mijn schouders verstrakken als mijn voormalige vriendengroep langs ons heen sjokt, met enorme ijsjes in de hand, hun beloning voor de sprint hiernaartoe. Ik zie dat Jake en Ryan Blake in de gaten krijgen. Ze gaan langzamer lopen, hun mond valt lichtelijk open en het ijs druipt langzaam langs hun handen terwijl ze haar aangapen alsof ze een dinosaurus is die ineens in de eenentwintigste eeuw is gedropt. Olivia geeft Ryan een jaloerse mep tegen zijn schouder, maar zij staart Blake net zo goed aan.

Het gebeurt niet elke dag dat er een nieuw meisje in het dorp is. En zeker niet een die zo knap is als Blake. Ik ben alleen maar opgelucht dat zij de aandacht afleidt van het feit dat de groep mij zou moeten veroordelen.

De enige die niet naar haar kijkt is Matt.

Een fractie van een seconde gaan zijn ogen mijn kant op, glurend van onder zijn chocoladebruine lange pony, die mijn moeder altijd zo schattig vond.

Op dit moment zie ik alleen de pijn en de teleurstelling op zijn gezicht.

Ik kijk hem na en voel me afschuwelijk. En dat moet ook, want ik heb het hart gebroken van de aardigste jongen in Huckabee.

‘Wat heb je hé m aangedaan?’ vraagt Blake als ze buiten gehoorsafstand zijn. Ik hoopte dat het haar niet zou opvallen, maar die blik hakte erin.

‘O, je weet wel,’ zeg ik terwijl ik mijn stem luchtig probeer te houden. Ik slaak een lange zucht. ‘Gewoon. We hadden een relatie. Het ging uit. En weer aan. En weer uit.’ Het is geen leugen. Maar het is ook niet de hele waarheid.

Ze fluit en trekt verrast haar wenkbrauwen op. ‘Denk je dat jullie weer bij elkaar komen?’

‘Nee. Ik denk dat dat deze keer niet gaat gebeuren.’ Drie jaar van goedmaken en het uitmaken gaan door mijn hoofd. Altijd vond Matt wel een manier om de dingen recht te zetten. Maar nu zit de avond van het schoolfeest ook in die cyclus en daardoor is alles abrupt tot stilstand gekomen. Hij wil niet eens meer met me praten. ‘Ik bedoel, je zag hoe hij naar me keek. Het is wel duidelijk dat hij me tot in de eeuwigheid zal blijven haten.’

‘Echt? Hat en? Dat zag ik er niet aan af.’ Blake bijt bedachtzaam op haar lip. ‘Het leek erop dat hij nog niet over je heen is. Misschien wacht hij gewoon tot je met hem gaat praten.’

Gelukkig roept Sams oudste dochter Amber vanuit het middelste loket: ‘Volgende!’, dus ik hoef geen aandacht te besteden

aan het piepkleine sprankje hoop dat door mijn buik fladdert bij de woorden van Blake.

Hoop dat er een manier is waarop ik alles kan herstellen.

In een oogwenk zijn de grote vooraan-in-de-rij-hoorntjes er, en ik worstel met de prijsmand om mijn ijsje aan te pakken. Ik neem een grote lik voordat het begint te smelten.

Onmiddellijk word ik teruggevoerd naar zomeravonden met mijn moeder na de bingo, en de ijsjes na een zware dag op de basisschool.

Ik moet mijn voeten dwingen om in beweging te blijven.

De drie picknicktafels zitten al vol, dus we lopen terug naar de school. De mensen die nog in de rij staan te wachten kijken verlangend naar onze ijsjes.

Blake trekt een gezicht en wrijft over haar voorhoofd. 'Ijs-hoofdpijn.'

'Duw je tong tegen je gehemelte,' zeg ik en ik hoor mama's stem in mijn hoofd, die dat honderden keren tegen me heeft gezegd. Ik schrokte mijn ijsje altijd binnen een minuut op en verging daarna van de pijn. Langzaam en geconcentreerd neem ik een lik; ik val niet meer uitgehongerd aan op mijn met regenboogspikkels bedekte swirl. Of op wat dan ook. 'Dat werkt perfect.'

Na een paar seconden knikt ze, onder de indruk. De ijshoofdpijn is verdwenen en ze gaat verder met haar ijsje alsof er niets gebeurd is.

In de rij mensen worden er een heleboel ogen op Blake gericht terwijl wij langslopen. Ze is iets nieuws, iets glanzends, iets moois, in een dorp waar maar heel weinig verandert. Zij mag dan het gevoel hebben dat Huckabee uit een ander universum komt, zo te zien denkt iedereen hier hetzelfde over haar.

Ik kijk of zij de starende blikken ook opmerkt, maar ze lijkt gewoon vrolijk aan haar ijsje. Het enige waar zij zich zorgen over hoeft te maken is ijshoofdpijn. Ik kan er niets aan doen, maar ineens trekt er een golf van jaloezie door me heen.

Mijn vader stoot me aan en ik draai me naar hem om. ‘Vind je het nog steeds oké om morgen te gaan inpakken? Ik heb wat dozen meegenomen van mijn werk.’

Mijn gezicht verstrakt als ik aan het tekoopbord bij ons huis denk, het huis van mijn kindertijd dat binnenkort met geweld van me wordt afgepakt. Nog een reden waarom deze zomer totaal waardeloos is.

‘Inpakken?’ Johnny komt abrupt tot stilstand.

‘Heb ik niet verteld dat we gaan verhuizen?’ zegt mijn vader. Daar heeft hij het dus niet over gehad tijdens hun maandelijkse telefoongesprekken.

‘Dat meen je niet!’ roept Johnny uit. Hij zet grote ogen op en lijkt bijna net zo geschokt als ik was toen mijn vader het me vertelde. Een klodder ijs druipt van zijn hoorntje en valt op de stoep, op wonderbaarlijke wijze zijn overhemd omzeilend. Wat handig toch als je geen borsten hebt. ‘Ik kom terug in het dorp en jij pakt gelijk je biezen?’

‘Niet uit Huckabee,’ zegt mijn vader, met zijn lepeltje naar Johnny wijzend. ‘Alleen naar iets kleiner.’ ‘Kleiner’ is een eufemisme voor ‘goedkoper’, maar dat weet Johnny waarschijnlijk niet.

‘Alsof hij ooit weg zou gaan uit Huckabee,’ fluister ik tegen Johnny, terwijl mijn vader met veel ‘hé’s’ en ‘hallo’s’ langs de lange rij wachtenden loopt. Onze eigen onofficiële burgemeester.

‘Ik dacht al,’ zegt Johnny lachend en hij draait zich om een oude klasgenoot te begroeten.

Als Huckabee de Titanic was, zou mijn vader absoluut de kapitein zijn, die trots staat te salueren terwijl het schip in de oceaan begint te verdwijnen.

‘We kunnen morgen wel even aanwippen om jullie te helpen met inpakken,’ biedt Johnny aan. We zijn bij het parkeerterrein en er is niemand meer om te begroeten, behalve de auto’s.

‘Hebben jullie niet een heleboel úit te pakken?’ vraagt mijn vader.

‘Het duurt nog drie tot vijf werkdagen voordat onze dozen er zijn,’ zegt Johnny met een brede grijns. ‘Als we nou eens een deal maken? Wij helpen jullie morgen en in ruil daarvoor helpen jullie ons later deze week.’

‘Afgesproken,’ zegt mijn vader. Hij knijpt het lege bekertje plat in zijn vuist en steekt zijn vrije hand uit. Ze schudden elkaar stevig de hand, alsof dit een of andere plechtige gelofte is en niet gewoon een terloops plan.

‘Om een uur of drie? Of half vier?’ vraagt Johnny. Hij knikt naar Blake terwijl we langzaam naar de uiterste hoek van het parkeerterrein lopen, waar zij een plekje hebben kunnen vinden. ‘Deze heeft nog steeds een beetje last van een jetlag.’

Ik zie het nu, de vage donkere kringen onder haar ogen, en ze klinkt soms inderdaad een beetje schor.

‘Drie uur is perfect,’ zegt mijn vader knikkend. ‘Em werkt op zaterdagochtend bij Nina’s Bakery in het dorp.’

‘Nina?’ vraagt Johnny. ‘Als in Nina Levin?’

‘Nina Biset heet ze tegenwoordig,’ corrigeert mijn vader hem met een grijns. ‘Maar inderdaad, dié Nina. Haar dochter Kiera is Emily’s beste vriendin.’

‘Was dat uit vrije wil of lag dat al vast?’ vraagt Johnny met een knipoog aan mij.

‘Allebei een beetje,’ zeg ik lachend. Kiera en ik zeggen altijd grappend dat we als beste vriendinnen geboren zijn, net zoals onze moeders.

Ik eet de rest van mijn ijsje op; de zoete smaak blijft in mijn mond hangen. Langzaam lopend bereiken we de laatste rij auto’s, die strak geparkeerd staan, net voorbij de vleugel van de vijfde klas en vlak voor het voetbalveld. Het bos achter de doelpalen ziet er donker en onheilspellend uit in het maanlicht.

Vroeger waren we hier altijd met een hele groep na de benefietbingo, en dan daagden we elkaar uit om voorbij het doel te rennen en een van de grote bomen in het kreupelhout aan te raken.

Er gingen eerst twintig minuten aan vooraf van elkaar afzeiken en angstig door het gras sluipen voordat iemand zo dapper was om het echt te doen.

Negen van de tien keer was ik degene die door het donker stoof om de ruwe bast aan te raken, nog steeds hyper van mijn winst bij de bingo.

Bizar hoeveel er sindsdien veranderd is. Hoeveel ik sindsdien veranderd ben.

‘Dit is onze auto,’ zegt Johnny.

Ik kijk naar een oude, roestige, mosgroene jeep, maar ben ver-rast wanneer de lichten van de zwarte Porsche met getinte ruiten daarnaast twee keer knipperen als hij de portieren ontgrendelt.

Ik wissel een snelle blik met mijn vader en probeer niet te laten merken hoe geschokt ik ben. Ik zie dat hij net zo geschokt is.

Maar Johnny ziet onze reactie niet en omhelst me met één arm. Het cellofaan om de prijsmand knispert als hij zich naar me toe buigt. ‘Tot morgen, meid!’ zegt hij. Hij geeft mijn vader een hand, doet het portier van de Porsche open en springt in de auto.

Dit moet een familie van omhelzers zijn, want nu word ik omhelsd door Blake. Ze slaat snel haar arm om me heen en ik ruik een mengeling van fris linnengoed, warm zand en zout zeewater.

Ze ruikt naar een dagje aan het strand.

‘Tot later,’ zegt ze en ze maakt zich los. Kennelijk ben ik zo druk bezig de zee te ruiken dat ik haar een seconde te lang vasthoud. Wat is er met me aan de hand?

Ze zwaait naar mijn vader. ‘Dag, Mr. C!’

We kijken ze na. Met zacht ronkende motor glijden ze soepel tussen de auto’s door, het parkeerterrein af.

‘Wat doet Johnny ook alweer?’ vraag ik als de autolichten langzaam in de verte verdwijnen.

‘Iets technisch,’ zegt mijn vader schouderophalend.

‘Iets technisch?’ We lopen terug naar onze eigen auto. ‘Wat dan? Zoals... Google? De vader van Matt rijdt niet eens in zoiets.’

Hij kijkt naar me en we zijn allebei verbaasd dat ik over Matt ben begonnen. Hij kent de bijzonderheden niet en zal er niet naar vragen tenzij ik zelf iets vertel, maar hij moet weten dat er iets heel erg mis is nu Matt al wekenlang niet langs is gekomen en ik alleen het huis uit ben geweest om Kiera te zien.

‘Tja,’ zegt mijn vader. Hij neemt de mand van me over en stoot me even aan. ‘Maar wij hebben een bingoprijs!’

Ik lach en geef hem een duwtje terug.

‘Bedankt, trouwens,’ zegt hij als we bij zijn rode, enigszins roestige Chevrolet zijn. Hij houdt de mand omhoog en glimlacht naar me over de laadbak van de pick-uptruck heen.

‘Nee hoor!’ Ik ruk de deur van de truck open, waarbij de scharnieren luid knarsen. ‘Jouw kaart, jouw geld, jouw mand.’

‘Dat weet ik zo net nog niet. Die kaart wint alleen voor jou en je –’ Hij zwijgt abrupt en nu voel ik in mijn borstkas meer dan alleen de afdruk van de prijsmand.

We vallen allebei stil, maar het ontbrekende woord galmt in mijn oren.

Hij krijgt het voor elkaar om naar de bingo te gaan, om in die zaal te zitten en te doen alsof het niets betekent, maar haar naam kan hij niet eens uitspreken.

‘Riem om,’ zeg ik met een blik op zijn autogordel als hij wil wegrijden. Ik heb hem al ik weet niet hoe vaak verteld dat bijna de helft van alle dodelijke auto-ongelukken voorkomen had kunnen worden als diegene een gordel om had gehad.

Hij knikt, remt even en klikt het ding vast. Dan werpt hij me een oprecht schuldbewuste blik toe. ‘Sorry, Em.’

Ik doe alsof het geen punt is, maar ik moet al één ouder missen en ik wil daar liever geen twee van maken.

We rijden weg en de school verdwijnt in de verte, net zoals honderden keren eerder in mijn moeders aftandse, zilverkleurige Toyota Camry. Ik kijk naar de mensen voor Sam’s Scoops. Kinderen rennen rond, terwijl hun ouders ze in toom proberen te hou-

den en dat langzamerhand opgeven, een groep meisjes van een jaar of twaalf staat in een hoekje te roddelen. Ik probeer mezelf daartussen voor te stellen, als alles anders zou zijn.

Zouden mama en ik al wegrijden? Of zouden we ermidden-in zitten, de fratsen van Jim Donovan besprekend of de laatste roddels van school of hoe bizar het is dat onhandige zevenjarigen uitgroeien tot knappe Instagram-modellen? Ik weet zeker dat in dat universum alles goed zou zijn tussen mij en Matt en mijn vrienden. De persoon van wie ik nu meer dan ooit goede raad nodig heb, zou vast een manier weten om dit op te lossen.

Maar het beeld vervaagt, net als de school in de achteruitkijkspiegel. Altijd is er die leegte, een gat in ruimte en tijd waar mijn moeder zou moeten zijn.

Ik ga verzitten, laat mijn hoofd tegen de autoruit rusten en sluit mijn ogen. Ik steek mijn hand in mijn zak en klem mijn vingers om het gelukskwartje.

Meestal onderdruk ik deze gedachten omdat ik er nooit een beeld bij heb, maar voor het eerst in lange tijd, met één arm om de vertrouwde vorm van een prijsmand en de smaak van ons lievelingsijsje nog op mijn tong, kan ik haar voelen.

Ik kan haar echt vóélen.

Mijn duimnagel vindt de vertrouwde inkeping net boven het hoofd van George Washington en ineens bedenk ik dat deze bingoavond misschien helemaal zo slecht nog niet was.

3

De zon is al belachelijk heet wanneer ik de volgende ochtend naar mijn werk fiets. Het is een opluchting om de wind in mijn haar te voelen als ik vaart maak en het tekoopbord in onze voortuin steeds verder achter me laat.

Ik kan deze route met mijn ogen dicht volgen; hij is diep in mijn geheugen gegrift. Het is bizar om te bedenken dat ik hem binnenkort niet meer zal rijden. Alle vertrouwde bochten, glooiingen en markeringspunten zullen tot het verleden gaan behoren, aangezien we waarschijnlijk verhuizen naar een appartement in het centrum, en dus vlak bij Nina's Bakery.

Niet dat mijn vader daar ooit ook maar iets over gezegd heeft.

Ik sla af naar de hoofdweg die me rechtstreeks naar het hart van Huckabee brengt, en speur de horizon af terwijl een rode auto me langzaam inhaalt. Voorbij de auto strekken de akkers zich uit, en met elke trap op de pedalen worden de maisstengels hoger.

En dan zijn er natuurlijk de koeien.

Overal waar een stuk boerenland tussen de groepjes Disneyvillla's ligt, zijn ze te zien, zorgeloos rondlummelend in de wei.

Elk stuk land markeert een familie uit Huckabee die heeft geweigerd zich uit te laten kopen om zich een paar kilometer